

O PRIMĂVARĂ MAI SĂRACĂ ÎN VERSURI: În memoriam poetei dorului și a singurătății

(continuare din nr. trecut)

Cu sensibilitate și nostalgie, evocă frumusețea și inocența primei iubiri, simbolizate de luna mai, un moment al renașterii și al florilor:

Luna mai

În fiecare an luna Mai îmi aduce aminte
de înflorirea celei dintâi iubiri...
Era... pe când nevinovată copilă,
nu știam ce e iubirea și nici de unde va răsări el,
nu bănuiam măcar că, vrând să mă prindă-n mreața-i,
mă va ademini, precum privitul într-o oglindă,
amețindu-mă înnebunitor cu șoapte drăgăstoase de amor
și mă va tulbura precum pe o albină
o tulbură parfumul florilor de tei;
Pe atunci visam nevinovată
că răsăritul iubirii incendiază inimile,
prinzându-le-n plasa-i, ca într-o pânză de păianjen,
și va trăi atâta timp cât simbioza dintre mine și el,
pecetluită prin primul sărut, va dăinui.

(din volumul *Amintiri și scrum = Memories and ashes*, Iași, Timpul, 2019)

Ea însăși poetă, îi portretizează pe șlefuitorii de cuvinte ca pe niște exploratori ai frumuseților universului, care aduc lumină și sens în această lume:

Poeții

Pe poeți îi găsești foarte rar pe acasă,
ei sălășluiesc mai mult printre nori,
fiind tot timpul în căutare de aște
spre a înșenina întunericul din noi,
dar asta nu-nseamnă
că se ascund;

Nu, nici vorbă, mai degrabă
aș spune că simt o plăcere nebună
să hălăduiască nestingheriți
printre aște și nori, cărora
vor să le fure frumusețea
dintr-o privire pentru ca, reveniți
pe pământ, s-o metamorfozeze
în tulburătoare stihuri
ce vor îmbălâni fiara din noi.

(din volumul *Disensiuni*, Iași, PIM, 2024)

Poetul, prozatorul și criticul literar **Ioan Baban** consideră că versurile **Lilianeii Elena Muștiuc** „pun în lumină un poet autentic, pasionat de universul liric, înzestrat cu capacitatea de a particulariza un spațiu obiectiv original, neinfluențat de poezia înaintașilor...” Motivele poetice sunt recurente, se întâlnesc în multe alte situații lirice, dar meritul **Lilianeii Elena Muștiuc** este acela de a fi dat o notă absolut personală, individuală prin puterea cuvântului pus în sintagme expresive absolut personale. („Prefață” la volumul *Plopu fără pereche*. Iași, PIM, 2017)

Opera sa cuprinde volumele: *Lacrimile singurătății*: versuri; prefață de Mihail Vlad (Târgoviște, Editura Macarie, 2004); *Copac fără pădure*: versuri; prefață de **Ioan Baban** (Iași, Editura PIM, 2009); *Lecția de iubire*: versuri; prefață de **Ioan**

Baban (Iași, Editura PIM, 2012); *Ispita*: proză scurtă; cuvânt înainte de **Ioan Baban** (Iași, Editura PIM, 2017); *Plopu fără pereche*: versuri; prefață de **Ioan Baban** (Iași, Editura PIM, 2017); *Amintiri și scrum = Memories and ashes*: versuri; prefață de **Liliana Moga** (Iași, Editura Timpul, 2019); *Disensiuni*: versuri; prefață de **Pavel Toma** (Iași, PIM, 2024).

Prof. dr. **Pavel Toma**, președintele Cenaclului „ProLITERA”, elogiază în prefața ultimului volum de versuri al **Lilianeii Elena Muștiuc** sensibilitatea feminină și sinceritatea confesivă exprimate, evidențind caracterul meditativ al creațiilor sale: „A fi poet înseamnă a atinge inefabilul exprimării artistice și a împărtăși și celorlalți bucuria aceasta, să simți durerea și bucuria celui alt cu propriul suflet, să te dăruiești până când te identifice cu celălalt, iar **Liliana Elena Muștiuc** își asumă cu responsabilitate acest rol. [...]”

[*Disensiuni*] este un volum dedicat singurătății ființei marcate de o existență trăită ca o misiune asumată de care poetul în general trebuie să fie conștient. Filonul liric constituie o permanență a discursului poetic, tratat cu subtilitatea sincerității confesiunii, cu sensibilitatea și cu farmecul feminității discrete, conturând imaginea unei poete neoromantice, care cultivă o lirică meditativ-reflexivă, din care nu lipsesc accentele grave atunci când poeta părăsește turmul de fildes pentru a se pune în slujba cetății.”

Liliana Elena Muștiuc a fost poeta ce a îmbrățișat dorul ca pe o constantă a existenței, cel care ne macină și ne înalță în același timp. A fost o voce singurătății, nu una pustiitoare și rece, ci una creatoare, care permite introspecția și descoperirea sinelui profund. În versurile sale, singurătatea devenea un spațiu sacru, o oază de liniște în tumultul lumii. Sugărând fragilitatea iubirii și efemeritatea vieții umane, poeta imploră iubirea s-o lase să se mai bucure de prezența sa până când totul devine doar amintire și cenușă, simboluri ale unui trecut irecuperabil:

Amintiri și scrum

Lasă-mă, iubire, astăzi
să te mai îmbrățișez încă o dată
ca astfel să uit că singur pe lume e greu!
Lasă-mă, iubire, astăzi
să te ascund în sufletu-mi stingher
ca nimeni taina noastră s-o cunoască
și pleacă-ți, iubire, chipul vioi pe pieptul meu
inflăcărât de-al dorului nestins fior!
Lasă-mă, iubire, astăzi
să mai sorb încă o dată nectarul șoptelor tale
ca vraja lor să mă ademenească blând,
asemenea descântecului ieilor, atât de amețitor!
Lasă-mă, iubire, astăzi
să sărut fiecare por al prezenței tale,
contopindu-ne astfel în plămada ființei astrale
căci mâine poate... și tu, și eu
vom fi pentru ceilalți doar... amintiri și scrum!

(din volumul *Amintiri și scrum = Memories and ashes*. Iași, Timpul, 2019)

Gândindu-se la nepăsarea și indiferența celor din jur atunci când se petrece evenimentul inevitabil din viața fiecăruia, că lumea rămâne adesea insensibilă tratând cu superficialitate pierderea inestimabilă pe care o reprezintă moartea, ne îndeamnă să reflectăm asupra propriei vieți, la prețuirea fiecărui moment din frumusețea ei înainte ca stelele noastre să se stingă în ceruri:

„Memento mori”

Când voi muri, lumea va rămâne surdă și indiferentă,
„Ce s-a întâmplat?”; va întreba un curios,
iar lumea cinică va da răspuns în zeflemea:
„A, nu-i nimic! a mai murit o repetentă”,
hlizându-se pe seama mea, se vor distra nespun
și vor petrece viața mai departe
nepăsători că s-a mai stins în cer o stea,
uitând că, astăzi, eu,
dar mâine și ei vor lua locul meu;
Iar la întrebarea pusă de alt curios:
„Ce s-a întâmplat?”

vor da alții răspuns hlizându-se pe seama lor:

„A, nu-i nimic! a mai murit un călător...”
și tot așa, zi după zi, ne-om duce toți nepăsători
Că, odată cu fiecare dintre noi,
se stinge în ceruri câte o stea.

(din volumul *Amintiri și scrum = Memories and ashes*. Iași, Timpul, 2019)

Cu un singur lucru nu sunt de acord cu ea: uitarea sau... nepăsarea! Nu ai cum să uiți un astfel de OM drag! Cel puțin noi, prietenii de la bibliotecă! Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, templu al cărților și al cunoașterii, a fost pentru ea mai mult decât un simplu loc. Aici și-a găsit prieteni care o vor păstra mereu în suflet, aici și-a împărtășit gândurile cu alți iubitori de literatură.

Ar fi dorit să-și lanseze volumul de versuri *Disensiuni* în primăvara lui 2024, dar Universul avea alte planuri pentru ea... plecarea către stele, închizând ultimul capitol al vieții sale! Noi, prietenii bibliotecari și colegii de cenaclu, am încercat să-i îndeplinim această ultimă dorință pe 21 mai 2024, o zi cu specială pentru ea. Într-o atmosferă plină de emoții și melancolie, am vorbit despre ea și opera ei alături de **Alina Tanasă, Bronia Corjan, Pavel Toma și Romeo Crețu**.

A fost un eveniment special, la care cei prezenți au avut sentimente contradictorii: de tristețe că **Liliana Elena Muștiuc** nu a fost prezentă fizic alături de ei și de bucurie că astfel i-a fost îndeplinită ultima dorință...

Liliana Moga, bibliotecar,

BJ „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui

(continuare în nr. următor)

HOROSCOPUL LUNII

Berbec (21 mar - 20 apr) Nu este momentul	Taur (21 apr - 21 mai) Dacă nu noti vedea	Gemeni (22 mai - 21 iun) O primăvară plină de	Rac (22 iun - 22 iul) În plină criză	Leu (23 iul - 22 aug) Este absolut necesar	Fecioară (23 aug - 22 sept) O tranziție în plan profe-
--	--	--	---	---	---